

Алекс Болдин

Да се чуе на далеко

На Косъо

– Ей, Вачо-о-о, човеко-о, дай на бачо си Моньчо едни цигаре от она-а синята „Карелия“, дека и у Толедо я нема. Най ми е благо да пуша от неа. А па да запала тук, у Враняк и у твоето кръчме, ша знайш е меелём, не ами – баш меелём. А сега сипи от она-а върлата да си оплакна гърлото. А така! Е-е-х, у Толедо такъв кеф нема! Мерси! Кво правих там ли? У Испания? На гурбет бех, бачовото. И пак ша ида. Само да са опра-а от сватбата на щерка ми, Мичето, че още ми се върти глава. Кина, моата булка дигна ръце от мен и от зето. Сватбата свърши, а она още ни праи салати и ни влачи бира. Оня ден ма напсува на деда и замина за Испания. То сега там зреат маслините. Та ша бере маслини и ша учи испански думи. Я за една годин бранье на портокале можах да науча само как са казва „Мерси“ на испански. Как ли? „Грациас“ са вика. Ама си има и една особенос. Като го кажеш, требе и да са олезиш, що иначе съ губи ефекто. Я си са леза без проблем, оти като вида убаво испанско булче само така знам да си израза чувството. Дали биат мъжете им ли? О-о-о, много са ревниви и налитат на бой. Мене обаче не моат да ма уцелат, що като вида напечено я стаам бърз на кошута. Бегам та ми са не видат крачуניתе от високата скорос.

Как мина сватбата на Мичето ли? Чекай, сега шь ти разпраам. Оно моето Миче, от дванайсе годин зе да са мацоти с червила и белила. Вежди си изскуба та едно влакно не остана. „Бре-ех, мааму стара“. – рекох на Кина. „Требе да го женим това нашто, че ако забегне с некой чрън от циганскио сой нема и да го намерим.“

Има там у нашата маала един Свейо, дека свири убаво на кларинет та чак сърце ти примира. Он е мой набор, ама за таа работа нема значение. Продумах я на Кина за него, а она, „Йок Моньче, он шаа!“ И така-а-а...

Срещнах го една вечер, спрех го, почерпих го цигара и му викам: „Свейо-о, човеко-о... Двамцата с Кина сме та аресале за зет. Мичето го напна-а гвалете и ша го опушим доброто дете. Кажи кво ша дадеш за Мичето и да си стиснем ръце.“

Гледа ма он, цька, па рече: „Две крадени шилета, една дърта кобила с червен пискюл на челото, дамаджана с люта сливовица, двойно препечена и два стека «Карелия» от онаа синята, дека ти са тровиш с неа. Пари неам, и да ма прибиьш неам...“ „Така да бъде, зетко! Дай да си стиснем ръце!“

Ей, Вачо-о, ти не беше на сватбата ама слуша. Такава сватба у Враняк ша знайш не е имало от 72-ра годин. Сбраа са сите циганье от белослатинско. Надонесоа овнье, свинье, вино, ракиа. Ей, напълни ми са

сърце бачовото... Ядоо̀ме, пиеме и гюбеци друса̀аме.

Имаше и инциденти. Единио овен беше краден от Рибинье. Къде е Рибинье ли? У Борованско, бе... Там дека вадат водата за Борован. А там, бачовото кърлеж до кърлеж, ма̀аму стара. Как не са изеле овено тиа кърлеже, не знам... Какъв е бил инциденто ли? Ами като разкършиеме печенио овен, азе усетих, че нещо ма апе под мишницата. Кога погледнах, кърлеж! Забил са̀а у месото ми и са̀а надул като коза дърдонка. Кина, булката де, зе да са чеша между краката. Претица до клозето, а като са върна ми шепне на уше: „Монъче-е, да знайш човеко мно̀го-о зле. Три кърлежа са ма наапале там дека ма̀а срам да кажа!“

Ококилих са я, одзурепих са, па и викам: „Млък ма, че езико ти ша отрежа! Да не чуат ората, че ша развалим сватбата!“

Кой е другио инцидент ли? Ами със зето... Ядна̀аме, пийна̀аме и я му викам: „Свейо-о, зетко, я надуй кларинето, че ми е душа плаанала за наш, цигански кючек.“

Извади он инструменто, сглоби го, пореши са с един щр̀б гребен и го наду. Първите ноти ги изсвири добре и таман да заситни и-и-и..., кларинето изкяфа. Един куп народ са умълча и са ококили срещу него. А он са изпоти, потече му лига, а кларинето кяфа ли кяфа. Най-накра̀а спре и ми вика: „Тате, кажи му на она да за̀пре, че ша му тегла ножо!“

А оно ква била работата-а-а. Братчедо Киро обичал като яде печена агнешка плешка да я полива с лимонов сок. Реже си човеко лемонете, стиска ги над плешката и нагъва кисели мр̀вки. Четири лемона беше изстискал и караше петио. Овиках я братовчедо, а он кат виде, че е виновен, сви уши и за да замаже работата дигна чашата с вино и са провикна: „А да са живи и здрави младоженците и да им са народат цела тумба циганчета!...“ С това инциденто са свърши и пиеме, пиеме та повече не помна кво стана с мене... Помна обаче, че със зето са събудийме на едно легло. Он едва си отвара левото о̀ко, а я едва десното. Кина пустиньосва около назе, събира шишета и овнешки кокале и кълне та се не види. По едно време Свейо ми вика:

„Тате-е, и тебе ли та боли гла̀ва като мене, бе?“ „И мене...“ – викам. „Ама ма боли повече от тебе! Ша знайш, и по-люта ракия съ̀м пил, ама такова чудо не е било!“

„Помна, че ядоо̀ме салата от домате и краставици...“ „Не е от салатата...“ – викам. „Много убава салата беше, с много мерудия...“ „От мерудията трябва да е, зетко!“

Като чу тиа думи, он зе та са уили. Как го не бех видел по-рано тоа мой зет. Он бил по-щр̀б и от мен, бе Вачо-о-о. Сега ората ша кажат:

„Убаво е Мичето, ама най-добре е да си не фали мъжо, щото секи циганин кога го фалат не мое да устиска да са не засмее. Мерси!“

Та така, Вачо. Сега младоженците са на меден месец по Черноморието. Кво ша праат там ли? Ами мен това не ма интересува. Кина изучи Мичето да врачува на ръце, а Свейо си е музикант-специалис. Преди да тръгнат му викам: „Зетко-о, свири силно да са чуе на далеко. Веднага шъ са сберат ора от нашио сой и ша има пари и за кебапчета, и за бира и за италиански сладолед.“

А язе утре заминавам за Испания. Там сега зрѐат маслините. Ша бера и ша праа пари. Тоа път ша одим целио род, братчедо Киро, жена му Айшето и една тумба циганѐта. Как ша пътуваме ли? С ероплан! Маани! Мен от ероплан най-маа страх, що не знам дали нема да са строши нешто у него. Едно врабче да са блъсне у перките на моторо и край! Ама нема начин! Мерси!

17.04.2008 г.
21 ч.30 мин.
Враца

КРАЙ

© Алекс Болдин

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7002>]